

heller ikke troe, at det egentlig skulde have været Udvalgets Mening at fremtvinge en Bestemmelse eller en Beslutning angaaende en saadan lille Brok af det fra Kongeriget udfrevne Mandskab, og det er ogsaa af flere blevet erkjendt, at Meningen var en anden, hvilket især tydeligt ogsaa fremgaar af selve Dittingerne i Udvalgets Betænkning, hvor det udhæver den almindelige Sætning, at det maa betragtes som en Selvfølge, at man ikke vil benytte det fra Danmark udfrevne Mandskab paa den omhandlede Maade. Det er det Standpunkt, hvorpaa vi nu, efter 2 Dages Debat om dette Punkt, staae. Hvad nu angaaer Dptagelsen af selve Bestemmelsen i § 1, da vilde jeg, idet jeg afseer fra det almindeligere Hensyn, betragte dette som urigtigt og uheldigt. Jeg er ingenlunde af den Mening, at denne Bestemmelse vilde komme i Strid med Grundloven, og jeg antager endnu mindre, at den skulde betragtes som en Krænkelse af de kongelige Prærogativer; thi ogsaa jeg forstaaer Bestemmelsen i Grundlovens § 23 saaledes, som tidligere fremhævet, saavidt jeg erindrer af den ærede Rigsdagsmand for Thisted Amts 2den Valgkreds (Schack), at der under den der omtalte Myndigheds Natur kun kan indbefattes, hvad der ifølge hele den bestaaende Lovgivning tilkommer Kongen som Statens Overhoved. Jeg anseer det derimod for urigtigt at optage en saadan Bestemmelse i en Bevillingslov, fordi dette ganske vist paa en meget lidet ønskelig Maade griber ind i og afviger fra det Princip, som ellers er blevet fulgt her i Salen, og som ved saa mangfoldige Leiligheder, og vistnok med Føje, er blevet fremhævet som noget særdeles Godt og Rigtigt og som Noget, Thinget endog kunde regne sig til Ære; men allermindst troer jeg, det vilde være ønskeligt, om man i den Henseende vilde gjøre en Undtagelse ved en Bevilling af Mandskab til Hæren. Jeg troer derfor, at det maatte ansees som meget lidet ønskeligt, om man ad denne Vej vilde bringe det dertil, at en vis Portion af det udfrevne Mandskab skulde betragtes som stillet under andre Regler end de, der ere gjældende for den øvrige Deel af Hæren. Jeg troer, det er aldeles iøjensaldende, at det, at indflette denne Bestemmelse i den

foreliggende Lov er meget forskjelligt fra det, som den ærede Rigsdagsmand for Solbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) fremhævede, at det kunde opfattes, som om man ved denne Bevillingslov vilde tage Initiativet til en lille Lov, der stod i Forbindelse med Bevillingsloven. Den Lov, hvortil Initiativet paa den Maade skulde tages, maatte nu for mig være saa kort som mulig, jo kortere jo bedre, naar den blot blev god, og denne Ansættelse troer jeg ogsaa deles af den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 3die Valgkreds (Lehmann; Ja!), men jeg antager ikke, at den vilde blive god, dersom den alene gik ud paa at give en Bestemmelse om det for Aaret 1853 udfrevne Mandskab. Det er aldeles klart, at vilde man komme med en saadan Lov, hvilket ikke kan formenes Rigsdagen, saa maatte det være en Lov om det hele fra Kongeriget udfrevne Mandskab; det var i sin Orden, naar man kom med en Lov i den Form og Udstrækning, men det maa da være klart, at der er en stor Forskel imellem dette og en Dptagelse i en saadan Bevillingslov; thi, medens Bevillingsloven kom til at angaae det for eet Aar udfrevne Mandskab, vilde den anden Lov komme til at angaae det hele fra Kongeriget Danmark udfrevne Mandskab. Der er imidlertid ogsaa andre meget væsentlige Forskelligheder. Hvis vi først give Bevillingsloven, og dernæst tage Initiativet til en Lov, hvorved en vis Behandling af det udfrevne Mandskab fastsættes, saa er alligevel det Mandskab, hvorom der er Tale, blevet bevilget, og det bliver altsaa udfrevet; det er en meget væsentlig Forskel. Det kan jo vel være muligt, at det ikke gjør saameget for det enkelte Aar, men, vilde man vedblive paa denne Maade, saa vil man nok see, at det gjør en væsentlig Forskel. Vedbliver man at gaar ind paa Bevillingslovene, og kommer saa med Initiativet til den anden Lov, saa gaar det sin Gang med Bevillingsloven, medens den anden Lov kun bliver til Lov, dersom Kongen giver sit Samtykke dertil. Anderledes er det derimod, hvis man knytter den anden Lov som Betingelse til Bevillingsloven; det er netop den sande, væsentlige og store Forskel imellem disse to Fremgangsmaader. For nu at resumere det Hele i Kort-